

Devlet yönetimi ciddi iştir. Vizyon, strateji, uluslararası diplomasi, ciddiyet ve saygınlık gibi bir sürü kriter ister. Bunları hayata geçirirsen iyi komşun, güvenilir müttefikin, yaptırım gücün, devlet kültürün ve itibarın olur. Yönetiminde hukukun üstünlüğü ile kuvvetler ayrılığı ilkelerine bağlı olduğu zaman gelişmiş ülke olarak anılır ve diğer ülkeler üzerinde de söz sahibi olursun. Bu ülkelerde siyaset içeride ve dışarıda bağıra çağıra değil üslupla yapılır ve liderleri de ülkelere saygınlık katar. Devletin vasıflarını virüslerden koruyacak yöneticileridir ve hitabetleri de önemlidir. Son yıllarda yöneticilerimiz “ey” kelimesini çok kullanmaktadır. Anlamı kendisine söz söylenen kimse veya kimselerin dikkati çekilmek istendiğinde adın başına getirilen bir seslenme sözüdür. Bazen de usanç ve kızgınlık anlatmak için ve “eyyy” şeklinde uzatılır.

Örneğin; ABD'ye öfkelenmiş ve “Eyyy Amerika” diye seslendiğinizde onlar yaşantılarına kilitlenmiş, Ulusal Keşif Ofisi için yük taşıyan roketlerinin fırlatılışını izliyormuş.

Medyaya eyyy diye seslenirsen medya ürker, havuzunun dibi çamurlaşır ve sonra kokusu çıkar.

“Eyyy Merkez Bankası, indirim için daha neyi bekliyorsun” diye seslenildiğinde indirimle birlikte para yaranır.

“Eyyy Nobel Barış Ödülü” diye bağırduğunuzda sizi asla dikkate alamaz, çünkü o bir kavramdır.

“**Ey baro başkanı, sen de telefonla görüştün teröristlerle? Hangi neticeyi aldın?**” diye seslenirsin ama sana alışık olduğundan gale almaz.

Sonra Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi de “Eyyy” den nasiplenir.

Hepsinin sonuçları nafile!

Daha ağır kelime gelince “eyyy” kalkıp gider. Birleşmiş Milletlere ve Avrupa ülkelerine “Bizim alınımızda enayi yazmıyor, kusura bakmayın...” denilir. Bereket versin alın yazısına yanıt vermediler.

Ezop dan derlenen bir tespitle devam edelim **Hırs; insan ruhunu zehirledi, insanlar arasına nefret duvarları ördü ve bizi sefalet ve katliamlara sürükledi. Hayatı daha hızlı yaşıyoruz belki ama kendimizi dış dünyaya kapattık, makineleşme ise bolluk getirecekken, bereketi götürdü. Artan bilgimiz bize kibir verdi, zekâmız da nezaketimizi ve anlayışımızı düşürdü. Çok düşünüyoruz ve az hissediyoruz. Oysa makinelerden çok insanlığa muhtacız. Zekâdan çok nezaket ve anlayışa ihtiyacımız var. Aksi takdirde hayat bir kargaşa olur ve yitik bir hâle döneriz.**

Kargaşa da uluslararası kaosa dönüştü. Benden söylemesi “**Eyyy Millet aklını başına al**” yoksa angajman kuralları gereği komşuya gidiyoruz...!

